

عنوان مقاله:

بررسی حکم فقهی مالکیت مراتع و واگذاری آن در فقه امامیه

محل انتشار:

پژوهش نامه میان رشته ای فقهی، دوره 7، شماره 13 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

سید علی حسینی - دانشیار فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه امام صادق(ع)، تهران، ایران

مهدی عرفانیان - دانشجوی دکتری فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

مرتع ها و گیاهان مرتعی از سودمندترین و زیباترین جلوه ها و اعضای پیکره هوشمند طبیعت اند که بسیاری از نیازهای آدمی را برآورده می سازند. آن ها از سویی در زمره مهم ترین عوامل حفاظت از خاک قرار دارند و از سوی دیگر موجب سرسبزی، بهجت آفرینی و نشاط و شادابی پوشش برای آدمیان هستند و زمینه انباشت باران را در سفره های زیرزمینی فراهم می آورند. یکی از مسائل مهمی که در فقه در زمینه مراتع وجود دارد، مالکیت این ثروت های خدادادی و احکام فقهی واگذاری آن هاست. دستاوردهای این پژوهش که به روش توصیفی - تحلیلی صورت گرفته حکایت از آن دارد که مراتع جزء انفال محسوب می شوند و از مباحات عامه و یا از مشترکات نمی باشند. بر این اساس، بنا بر ادله مطلقه بودن ولایت فقیه، ولی فقیه می تواند با توجه به دو ملاک عدالت و مصلحت، مراتع را به دیگران واگذار نماید.

کلمات کلیدی:

انفال، مالکیت، مباحات عامه، مرتع، مصلحت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/896030>

